

14.78x25.61	1	56	עמוד	מגזין - גלובס	28/06/2018	64153755-6
מוזיאון תל אביב לאמנו - 85111						

תרבות

עבודות של אליהו אריק בוקובה (מימין) ושל חליל בלבין ומרב קמל

ממשיכים ללכת בשדות

בין ההיסטוריה לאמנים העכשוויים, חידוש התצוגה של אוסף האמנות הישראלית במוזיאון תל אביב היא תערוכה חשובה ומעניינת

עכשוויים, שהצטרפו אליו לאחרונה - חלקם בעבודות שמתכתבות בעצמן עם תולדות האמנות הישראלית. כך, למשל, חליל בלבין ומרב קמל מציגים קבוצת עבודות שבהן בובות בד מגלמות סצנות מדומיינות מן ההיסטוריה של האמנות הישראלית: גיבת ציור של רפי לביא מהמוזיאון והטיפת הדמות המצוירת בדיוקן נערה של משה קסטל. או הציורים של אליהו אריק בוקובה, שמביט על האמנות הישראלית במבט נאיבי כשהוא מסווה ביקורת חריפה - מה שהוביל לכינויו "המתחזה לנאיבי". עבודה אחרת, רפלקסיבית באופן מובהק, היא של

אמנות צאלה קוטלר הדר

רועי מנחם מרקוביץ, שראה בילדותו את הפסל של יצחק דנציגר, חושן, מבעד לחלון של בנק דיסקונט והחליט ליצור גרסה משלו בשיטת עשה זאת בעצמך. "היית חושבת שאמנים צעירים לא מכירים את חושן של דנציגר, אבל יש אמנים עם יחס חזק מאוד להיסטוריה", אומרת גינתון, "כנראה שעושים עבודה טובה בבתי הספר לאמנות".

איזו אמירה ניתן לחלץ על ההשתנות של האמנות הישראלית לאורך השנים בתצוגה החדשה?

"החטיבה החשובה ביותר של העבודות והשמות החדשים שהצטרפו לאוסף היא בעלת אגנדה רב תרבותית ומתייחסת להגידה ולארצות המוצא של ההורים או של האמנים עצמם. עיסוק חברתי אחר הוא בסיפורי יהדות תימן, למשל, או במותם של פועלי בניין. היו שנים שבהן האמנות הישראלית רצתה להיות אוניברסלית-אבסטרקטית וכמה שיותר בינלאומית, ואילו עכשיו יש חזרה אל הנרטיבים האישיים והמקומיים ואל העיסוק בזיכרון".

התערוכה מציגה במוזיאון תל אביב עד סוף 2018

התערוכה "המוזיאון מציג את עצמו III - רחוק-קרוב, חידוש התצוגה של אוסף האמנות הישראלית", שנפתחה לאחרונה במוזיאון תל אביב, היא טיול בפארק. הנה זריצקי וסטימצקי עומדים זה לצד זה בפנינת החלל, גותנים אוויר ורוח; הנה שבת בקיבוץ של יוחנן סימון שזועק טבע; הנה הפסל "הוא הלך בשדות" של יגאל תומרקין במלוא תעוזתו, ניצב כמו פריחה מדהימה; מרדכי ארדון בולט במשיכות המכחול המופתיות שלו, ומשם הופ, לאמנות המינימליסטית הגיאומטרית

שמפרקת ומרכיבה מחדש את הישראליות; והנה בסוף גם בועז ארד, בעצמו פרק טרגי בתולדות המקומיות, עם נברשת עשויה בטכניקה מעורבת ובגוונים מובהקים, מעלה שאלות על הגמוניה.

"לאמנות הישראלית יש מאסה מצטברת", אומרת אלן גינתון אוצרת התערוכה שמספרת על החידושים באוסף המוזיאון: "חידשנו בעיקר את החלק העכשווי באוסף, אבל לתערוכה יש גם שלוחות היסטוריות. חידשנו את האוסף גם עם עבודות משנות ה-40 וה-50, כמו למשל ציור שמן ענק של גרשון קניספל שמתייחס לאקט החתימה על חוזה שלום בעכו בין ערבים ויהודים. זה ציור מונומנטלי לא מוכר שמבוסס על הדפס של שמעון צבר, אמן ישראלי שעזב באכזבה ללונדון. או למשל, ציור שמן ענק של פרי רוזנפלד מ-1947, שמציג לוחמי פלמ"ח ביער בן-שמון. אלה עבודות ששכבו במחסנים ולא הוצגו. הוספנו גם עבודות של אמנים עוד פחות ידועים כמו הפסלת חוה מחותן. זה פרק בהיסטוריה שאיש לא מכיר".

בתערוכת האוסף מוצגות גם עבודות של אמנים